

τυχίας· ἦδη δὲ εἶμαι ὄντως ἐν τῇ ζωῇ. Οὐδέποτε κατόκησεν ἡ πίστις ἐν ἐμοί, ἐάν ἡ φωνὴ τῆς ἡδονῆς δι' αὐτῆς νὰ μὲ ἀπατήσῃ ἢ φωνὴ αὐτῆς ὁμοιάζῃ πρὸς ἐσπερινὴν πνοὴν πρὸς ἡμέραν αἰολικὴν ἀνύρας. Θέλω νὰ λησμονήσω τὴν ἀπιστίαν! Καὶ τὴν γίδες, δόξα μοι τὸ σύνηθες θέλω νὰ ἀκολουθήσω, θέλω ἀναδύσθαι ἐν τῷ αἵματι. Ἀλλ' ἀπορροισθὲν ἐνώπιόν μου ἐστειμένους βασιλεῖς, τίς θέλει μὲ ἀναγκάσει νὰ φεισθῶ αὐτοῖς. Καὶ ἀπὸ τῆς ἐξουσίας τῆς μάχης ἀπαντήσω ἄβυστον· τίνα πιστὸν, μὴτ' ἄν δέωστε νὰ πιστευθῇ εἰς λόγους τιμῆς, διὰ κτυπήματος τοῦ ξίφους θέλω τὸν προπέμψῃ εἰς τὸν ἄλλον κόσμον ὅπως τὸν ἀπαλλάξω τοῦ δυστυχήματος τοῦ νὰ ἰδῇ αὐτὸν ἡμέραν τινα ἡτιμασμένον καὶ προδεδόμενον ὡς ἐμέ!»

«— Τὸ αἷμά σου βράζει κακὰ! λείπει ὅμως εἰς τὴν ἀνδρίαν σου ἡ φρόνησις, τῶν ἐτῶν ἐπαγγέλσας ὁ Χίλδριχ σεμνὸς καὶ κατατεθλιμμένος, ἀδικεῖς τὴν εὐγενῆ προστατευομένην μου. Μὴ αἰτιάσαι τὴν ἀθωοτέραν τῶν γυναικῶν ἀλλ' αἰτία μάλλον τὴν εἰμαρμένην. Οὐδεὶς ἤκουσε ποτε θρήνους τῆς σεβαστῆς νεάνιδος· ὡς ἡ περὶ σπέρματος ἡ θρῆνουσα ἐν σιωπῇ τὴν στέρησιν τοῦ ζεύγους τῆς, ἡ Ἰνγεβόργη ἔμενε ἄφρονος ἐν τῇ θλίψει τῆς. Ἐγὼ μόνος ἀνεκάλυψα τὰ μύχια τῆς καρδίας τῆς. Λέγουσιν ὅτι ὁ λόρος, ὅταν κτυπηθῇ θαναστῶν, βυθίζεται πάραυτα ὑπὸ τὰ ὕδατα, ὅπως κρύβῃ τὰς πληγὰς τοῦ καὶ ἀφήσῃ τὸ αἷμα νὰ ἐκρευθῇ μακρὰν τοῦ φωτός τῆς ἡμέρας· οὕτω καὶ ἡ θυγάτηρ τοῦ Βίλχ ἐθαψε τὴν θλίψιν τῆς ὑπὸ τὸν βωμόν τῆς καρδίας τῆς.

«— Εἶμαι, μοι εἶπεν ἀπαράχως, τὸ ἐξελαστήριον θῦμα τῆς πατρίδος μου. Ἦδονάμην νὰ ἀποθάνω· ἀλλ' ὅχι· πρέπει ἡ ζωὴ μου νὰ διαρρῇ βραδέως καὶ ἐγὼ νὰ καταφθείρωμαι βαθμηδὸν· δὲν εἶναι δὲ μακρὰν ἡ ἡμέρα καθ' ἣν ἡ καρδιά μου θέλει παύσει νὰ κτυπᾷ. Πλὴν μὴ ἀναφύω εἰς οὐδέν· περὶ τῆς ἀδιεξόδου ταύτης πάλλω, ὅτι καὶ ἐν ὑπόστασιν δὲν ἔχω ἀνάγκην συμπάθειαι. Θέλω ἀποτίθῃ τὸ περὶ τῶν μου· ὅταν δὲ ἐπανέλθῃ ὁ Φριττιφ ἀσπασθήτε αὐτὸν ἐκ μέρους τῆς Ἰνγεβόργης.

«Τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου τῆς ἐβαίνεν ἐπὶ μέλανος ἵππου, περιεστοιχισμένη ὑπὸ λευκοῦ ἀνδρῶν παρθένων ὁμοιάζον ἐν τῇ ὡρότητι τῆς πρὸς ἀγγελὸν κατελθόντα ἐκ τῶν νεφελῶν. Ἐπὶ μακρὸν προσηύχετο τῷ Βαλδουρ παρὰ τοὺς πόδας τοῦ βωμοῦ τοῦ ὅπου ἐτελέσθη ἡ σὺνθεσις δι' ἑρῶν εὐχῶν, ὅλοι οἱ παρευρεθέντες ἐκλαύον αὐτὴ μόνῃ ἢ τοῦ κυρίου αὐτῆς. Ἀλλ' ὅταν ὁ Ἐλγ παρετήρησε τὸν ἐν τῇ βραχύνῃ τῆς χρυσοῦν κρίνον τὸν ἀπὸ σπῆρας βιαίως ἀπ' αὐτοῦ καὶ τὸν ἀνῆλθε ἀφιερῶσάς αὐτὸν εἰς τὸ ἀγάλμα τῆς Βαλδουρ. Ἡ πρῶξις αὐτῆς μετέστησεν ἐκτὸς ἐμαυτοῦ· καὶ ἐσῶρε τὸ ξίφος· ἀλλ' αἱ ἰκεταίαι τῆς Ἰνγεβόργης ὅπως λυτρώσω αὐτὴν ἐκ νέων δυστυχημάτων. Ὁ Ἀλτάδερ θέλει νὰς κτενέει ἀπάντας ἡμέρας τινα, μοι εἶπεν· ἄφες λοιπὸν τὸ ξίφος σου εἰς τὴν θήκην».

«— Ναὶ ὁ Ἀλτάδερ, ἔστω κριτὴς, εἶπεν ἐν φωνῇ πνιγομένη ὑπὸ τῆς ὀργῆς ὁ ἀπὸ τῆς καὶ ἰσως δὲν θέλει μοι ἀποδώσει ἢ καταστῇ μοι ἐλπίς καὶ δυστυχίας· ἐν ἰσῶς ἀπατάμαι καὶ ἀπὸ τοῦ Ἐλγ θέλει εὐφραίνει διὰ πάντας. Ἀλλὰ οὐδὲ ἐλπίσῃν, ἡ ἐσότης τοῦ Βαλδουρ συμπίπτει μετὰ τῆς τελευταίας ἡμέρας τοῦ ἔτους· ὁ βασιλεὺς δὲ τοῦ αὐτοῦ, ὁφείλει νὰ παρευεσθῇ, καὶ εἰναις ὅτι κατέκαυσε τὸν οἶκόν μου καὶ ἤρπασε τὴν πλὴν μου! Τοῦλάχιστον ἂν ἂν θέλω τὴν εὐχὴν τῆς αὐτοῦ τὸν τιμωρήσω!»

ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΟΙ

Οὐδενὶ φίλῳ ἔχε τὴν ἐμπιστοσύνην, ὃν δὲν ἐδοκίμασας.

Παρὰ τὴν τράπεζαν τοῦ συμποσίου ὑπάρχουσι περὶ σπῆρας τούτων, ἢ παρὰ τὴν θύραν τοῦ δεσμωτηρίου. Ἀνθρωπὸς τις εἶχε τρεῖς φίλους. Δύο τούτων ἡγάπα πολὺ, ὁ δὲ τρίτος ἦτο αὐτῷ ἀδιάφορος. Ἀλλὰ συνέβη αὐτῷ ποτε νὰ κληθῇ εἰς δικαστήριον, κατηγορούμενος ἐπὶ μεγάλῳ ἐγκλήματι, ἐνῷ ἦτο ἀθῶος. «Τίς ὑμῶν, εἶπεν, ἐπιθυμεῖ νὰ πορευθῇ μετ' ἐμοῦ, καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ ἵνα μαρτυρήσῃ; διότι κατηγοροῦμαι δεινῶς, καὶ ὁ βασιλεὺς εἶνε παρωργισμένος.» Ὁ πρῶτος τῶν φίλων τοῦ ἀπακρίθη ἀμέσως ὅτι δὲν δύναται νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ ἐνεκα σπουδαίων τοῦ υποθέσεων, ὁ δεύτερος συνώδευσε αὐτὸν μέχρι τῆς θύρας τοῦ δικαστηρίου καὶ ἐπέστρεψε φοβούμενος τοὺς δικαστάς, ὁ δὲ τρίτος, εἰς ὃν ὀλιγωτέραν εἶχε πεποιθήσιν, εἰσῆλθεν, ὡμίλησεν ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ ἐμαρτύρησε ὑπὲρ τῆς ἀθωότητός του μετὰ τούτης εἰλικρινείας, ὥστε οἱ δικασταὶ ἠθώωσαν τὸν φίλον. Τρεῖς φίλους ἔχει ὁ ἀνθρωπὸς ἐν τούτῳ τῷ κόσμῳ. Πῶς φέρονται δὲ οὗτοι ἐν τῇ ὥρᾳ τοῦ θανάτου, ὅταν ὁ Θεὸς καλῇ αὐτὸν πρὸ τοῦ δικαστηρίου; Τὸ χρήμα, ὁ κάλλιστός του φίλος, ἐγκατελείπει αὐτὸν εὐθύς· οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι, συνοδεύουσιν αὐτὸν μέχρι τοῦ τάφου καὶ ἐπισταφύουσιν, ὁ τρίτος, ὃν ἐν τῷ βίῳ συχνάκις τὰ μέγιστα ἐλησμόνησεν, εἶνε τὰ καλὰ αὐτοῦ ἔργα. Ταῦτα μόνον συνοδεύουσιν αὐτὸν μέχρι τοῦ θρόνου τοῦ δικαστοῦ. Ταῦτα προηγούνται, ὁμιλοῦσιν ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ ζητοῦσιν ἔλεος καὶ χάριν.

ΕΡΑΕΡ.

Τὸ τέκνον τοῦ ἑλέους.

«Ὅτε ὁ Παντοδύναμος ἠθέλησε νὰ πλάσῃ τὸν ἀνθρώπον, συνήγαγε περὶ τὸν θρόνον αὐτοῦ πρὸς βουλήν τοὺς ἀγγέλους.

«Μὴ ποιεῖ αὐτόν!» Εἶπεν ὁ ἀγγελὸς τῆς Δικαιοσύνης.

«Θά ᾔνε ἀδικὸς πρὸς τοὺς ἀδελφούς του, τραχὺς καὶ σκληρὸς πρὸς τοὺς ἀσθενεστέρους.»

«Μὴ ποιεῖ αὐτόν!» Εἶπεν ὁ ἀγγελὸς τῆς Εἰρήνης. «Θά μιανῇ τὴν γῆν με ἀνθρώπινον αἷμα. Ὁ πρῶτος γεννηθεὶς θά φονεύσῃ τὸν ἀδελφόν του.»

«Θά βεβηλώσῃ τὰ ἱερά σου με ψεῦδος,» εἶπεν ὁ